

V novo gledališko življenje je publiko po sedmih mesecih popeljala ustvarjalna ekipa predstave Monologi s kavča. / Foto: arhiv [Prešernovega gledališča](#)

V družbi s samim seboj

Besedilo: Igor Kavčič

Kategorija: [Kultura](#) / sreda, 26. maj 2021 / 12:58

V soboto so v [Prešernovem gledališču](#) premierno uprizorili omnibus Monologi s kavča v režiji Luke Marcena. Spomin na karanteno in razmisleki o človeškem bivanju nasploh.

Po predstavi so podelili nagrado julija, ki jo je decembra za najboljšo igralsko stvaritev v sezoni 2019/20 za vlogo Helene Alvingove v igri Strahovi prejela Vesna Jevnikar. Nagrado od leta 2017

Kranj – Končno. Po sedmih mesecih je [Prešernovo gledališče](#) spet odprlo svoja vrata, in sicer za tretjo premiero v letošnji sezoni, krstno uprizoritev dramskega omnibusa Monologi s kavča v režiji režiserja mlajše generacije Luke Marcena. Predstava ima za seboj že nekaj zgodovine, ki jo je leto dni na neki način pisala prav pandemija, zaradi katere je osem kratkih monologov v času samoizolacije tudi nastalo.

Monologe je lani ta čas na pobudo Simone Hamer napisalo osem priznanih slovenskih dramatičark in dramatikov, poleg pobudnice še Rok Vilčnik - rokgre, Simona Semenič, Kim Komljanec, Peter Rezman, Tjaša Mislej, Varja Hrvatina in Nejc Gazvoda. Napisali so jih za osem igralcev, ti so jih v času karantene posneli v domačem okolju; ker so bile zaradi pandemije gledališke dvorane zaprte, pa so jih predvajali na spletu. Teme, ki jih posamezni monologi predstavljajo, so zaradi izkušnje samoizolacije seveda aktualne bolj kot kdajkoli, a nas hkrati postavljajo pred večno dilemo

<http://www.gorenjskiglas.si/article/20210526/C/210...>

2 / 2

Prešernovo gledališče podeljuje skupaj z Gorenjskim glasom.

samoizpraševanj o tem, kdo smo, kaj počnemo, kam nas nese tok življenja ... Povezovanje osmih monologov v celoto ene predstave je s tem dobilo dodatni smisel. Režiser Luka Marcen jo je ob dramaturškem sodelovanju Maše Pelko tako pripravil v več fazah; po videopremierah in prvi odrski uprizoritvi lani poleti, pripravah na uprizoritev v času drugega vala epidemije in interni premieri v marcu je igralski ansambel **Prešernovega gledališča** z Monologi s kavča publiko zdaj nagovoril še v živo z odra.

Predstavo odpre **Vesna Pernarčič**, ki nas v besedilu Kim Komljanec Eden mora prevzet komando povede v dinamično okolje domače karantene z dvema na daljavo šolajočima se osnovnošolcema, možem in po spletu še z mamo v domu upokojencev. Ob vživetosti v vlogo se zdi, da je njeni igralski prezenci besedilo pisano na kožo. Varja Hrvatini v besedilu Kako se že reče tej črtici, ki ti utripa v Wordu? **Vesni Slapa** nameni karantensko sobivanje z internetom, ki kljub pomislekom o spletnem nadzorovanju vedno bolj postaja njena edina družba. Igralka se odlično znajde v »pogovorih« z računalnikom. Naslov monologa, ki ga je za **Aljošo Ternovška**, ta doma čaka na obisk svoje bivše, napisala Simona Semenič, je sproščeno. Zgodba od igralca zahteva prav nasprotno, kar Ternovšku odlično uspeva. **Vesno Jevnikar** je Rok Vilčnik - rokgre v besedilu Naj me premakne postavil v vlogo samospraševanja o lastnem bivanju in življenju. Gledalca pomirja v občutku, da vsako situacijo sprejme tako, kot je, in gre z njo naprej.

Kletka je besedilo Simone Hamer, v katerem je **Miha Rodman** glas posodil svojemu psu. Ta je enkrat njegova slaba vest, spet drugič ga spodbuja, naj se vendar že izkoplje iz lastne kletke. V besedilu Korenine in krila Tjaše Mislej sta partnerka in sin **Blaža Setnikarja** še v porodnišnici. Novopečeni oče na daljavo, s pomočjo kamere na mobilnem telefonu, igra svojo novo vlogo in se pripravlja na sinov prihod. Peter Rezman je v besedilu Nočna **Darji Reichman** namenil vlogo delavke v strahu pred odpuščenju v Gorenju. V aktualno temo, ki je bolj kot z zdravstveno povezana z epidemijo brezobzirnega kapitalizma, Reichmanova vstopa v pristni koroški govoric in je točno to, kar naj bi v zgodbi bila – delavka na »minimalcu«, ki ima vsega dovolj. Tu je še **Borut Veselko**, ki na besedilo Kune Nejca Gazvode po podstrešju išče te nadležne živali, ki so pravzaprav njegova namišljena družba. Pozna jih do potankosti, čeprav jih doslej še ni srečal.

Režiser je posamezne monologe na odru lepo povezal v celoto, saj imamo vseskozi občutek, da se posamezne zgodbe, čeprav stojijo vsaka sama zase, kljub temu med seboj prepletajo. Protagonisti so vseskozi na odru sami, a vendarle skupaj: na kavču, za mizo, z replikami si dopolnjujejo misli, si nezavedno eden od drugega izposojajo odrske rekvizite ... Vsak se v govoru, razmišljanju in početju nekako ukvarja s svojo »težavo«, te nas spominjajo na obdobje samoizolacije pa tudi na siceršnje življenjske preizkušnje. Humorni pogledi na ta čas so morda tudi namig, naj se vendarle vsake toliko časa srečamo tudi sami s seboj.

Scenografija Sare Slivnik je enostavna, a z veliko rekviziti, vsekakor pa omogoča sproščeno gibanje po odru. Kostumografinja Ana Janc je igralko in igralce večinoma oblekla »za doma«, Martin Vogrin z glasbo ne prekinja dogajanja na odru, zamoti nas zgolj ob konkretnjših menjavah na odru.

Monologi s kavča so vsekakor odličen začetek v dolgo gledališko poletje.